

[Aksel Larsen.]

var nødt til selv at foreslå statsindgreb mod arbejderne, for, som han sagde, alle uden undtagelse vidste, at sådan som udsigterne var, ville folketingets gribe ind.

Lad os hellere komme ned på jorden og holde os til kendsgernerne. Der var ingen, der vidste, at folketinget under alle omstændigheder ville gribe ind. Det var sandsynligt, at de borgerlige partier havde lyst dertil, men derfor behøvede regeringen ikke at hjælpe dem, og den behøvede slet ikke at gå i spidsen. Hvis regeringen nu i stedet for at komme med sit forslag om indgreb havde benyttet den autoritet, den dog som regering måtte råde over, hvis regeringen havde opfordret til nye forhandlinger, er det vist temmelig givet, at der ville være kommet sådanne forhandlinger, og så kunne der være kommet et nyt og bedre forslag, og man havde undgået statsindgreb.

Iøvrigt føler jeg mig i ganske godt selskab med mine synspunkter i denne sag. Jeg ved, at de deles af flertallet af Danmarks fagorganiserede arbejdere, og jeg er oven i købet i den situation, at det, jeg sagde her i folketinget den pågældende nat, indholdsmæssigt, om ikke ordret, også er blevet sagt af formanden for det største fagforbund i Danmark, Dansk Arbejdsmands Forbund, Chr. Larsen, i hans tale på De samvirkende Fagforbunds repræsentantskabsmøde, hvor han kategorisk erklærede, at der ikke forelå nogen nødvendighed for regeringsindgreb, hvor han udtalte stærk tvivl om, at nogen skulle være forhippet på at styrte regeringen og overtage regeringsmagten i en strejkesituation, og hvor han sagde, at det havde været bedre, om regeringen havde støttet sig til arbejderne og til fagbevægelsen. Havde den gjort det, kunne man få svært ved at vælte den, og så kunne den desuden være sikker på, at den ved et kommende valg ville stå langt stærkere end tidligere. Jeg tror altså, at vi er i overensstemmelse med arbejderne og med de aller fleste fagforeningsfolk her i landet, og jeg tror, vi har ret til endnu en gang at erindre regeringen om, at den sidder på arbejdernes og ikke på godsejernes eller skibsredernes stemmer. Naturligvis er det ikke meningen, at regeringen skal løbe sin vej, hver gang det

kniber lidt, men den skal handle i overensstemmelse med, hvad arbejderne har ret til at vente af den. Den skal handle i overensstemmelse med sit eget program og sine egne valglofter.

Såvel den højtærede statsminister som det ærede medlem hr. Bundvad er let ophidset, eller måske er statsministeren meget ophidset over, at kommunisterne tillader sig at tale om det, vi kalder arbejderenhed. Det går endda så vidt, at statsministeren i den tale, jeg er tvunget til at citere et par sætninger af — det er ikke, fordi jeg har noget imod det, men jeg anså det for uønsket — fortæller, at nu er der kommet et kommunistisk manifest om enighed med socialdemokratiet, men det vil blive afvist, og man vil ikke engang så meget som indkalde socialdemokratiets ledelse for at spørge, om det skal afvises.

Denne holdning kan give anledning til refleksioner over demokratisk anskuelse. Hvis der nu var kommet et sådant manifest, mener statsministeren det altså demokratisk, at han i egen magtfuldkommenhed tager stilling til det. Han vil ikke engang lade sit partis ledelse indkalde for at lade den tage stilling til det. Men lad de refleksioner være. Der er ikke kommet sådan et manifest. Jeg aner ikke, hvad det er, den højtærede statsminister sigter til; jeg ved ikke, hvilke onde drømme han har haft. Jeg ved på den anden side, at når kommunisterne taler om arbejderenhed, er det ikke noget nyt. Det har vi gjort mig bekendt, så længe partiet har eksisteret. Vi ønsker virkelig, at arbejderne er enige og trækker i samme retning, og vi er parat til at arbejde sammen med alle, som vil gøre det rigtige for arbejderne. Man kan ikke forlange, at vi derfor skal gøre det modsatte af, hvad der er til gavn for arbejderne, sådan som det blev gjort med regeringens medvirken under forårets overenskomstsituation. Jeg tror, at når statsministeren så kraftigt afviser tanken om arbejderenhed, skulle han tænke på, hvad arbejderne mener — det fik han anledning til i foråret — og tænke på arbejdernes interesser. Jeg tror også, at statsministeren, hvis han ikke ønsker at tænke klasse-mæssigt, skulle forsøge at tænke politisk. Det, det drejer sig om, er at få gennemført den bedst mulige politik her i dette land.